«Το τέλειο έγκλημα»

Βρόντη - Κόκκινος «δολοφονούν» την έφηβη ηρωίδα τους

Όταν το επίθετο «τέλειο» χρησιμοποιείται στον τίτλο της παραγωγής, οι συντελεστές αναλαμβάνουν ορισμένες δεσμεύσεις. Όμως επειδή κανείς δεν αυτοαποκαλείται τέλειος, ο τίτλος εκπέμπει αυτοσαρκασμό, ή τουλάχιστον διάθεση διακωμώδησης του υλικού που πραγματεύεται η παράσταση. Το υλικό είναι, επίσης, δηλωμένο εξαρχής - το έγκλημα, το οποίο, βέβαια, χρειάζεται εξιχνίαση. Οπότε οι προσδοκίες των θεατών είναι στοχευμένες: πρόκειται για παρωδία αστυνομικής ταινίας. Όμως στο δημιουργικό μίξερ των συγγραφέων του κειμένου Μαρίνας Βρόντη και Βαλεντίνου Κόκκινου μπαίνουν ποικίλες πρώτες ύλες. Έτσι, εκτός από το παρωδούμενο είδος των αμερικανικών κινηματογραφικών αστυνομικών προτύπων, στο κείμενό τους υπάρχει ο απόηχος της μεθόδου της Άγκαθα Κρίστι, όπου όλοι οι ύποπτοι έχουν κίνητρο και ευκαιρία να διαπράξουν το εξιχνιαζόμενο έγκλημα.

Η ευρηματικότητα και το χιούμορ του συγγραφικού διδύμου, η αιχμηρή ευστοχία της παρωδίας τους συναντιούνται με τα αντίστοιχα χαρακτηριστικά της σκηνοθετικής μεθόδου του πολυμήχανου Μάριου Κακουλλή

Η τρίτη ουσιαστική πηγή έμπνευσης διαφαίνεται στο κείμενο της παράστασης με δύο τρόπους: ο πρώτος, ο εμφανής, είναι το όνομα του ντετέκτιβ Shokheaded Peter που παραπέμπει στο ομώνυμο παλιό γερμανικό ηθικολογικο παιδικό βιβλίο του Χάινριχ Χοφμαν, ο δεύτερος, ουσιαστικότερος, δανείζεται από το ίδιο βιβλίο την τρομακτική παιδαγωγική μέθοδο, σύμφωνα με την οποία οι αταξίες των παιδιών πρέπει να τιμωρούνται αυστηρά. Στα πλαίσια της παρωδιακής υπερβολής οι Βρόντη-Κόκκινος «δολοφονούν» την έφηβη ηρωίδα τους, οι «αταξίες» της οποίας αποκαλύπτονται σταδιακά κατά τη διάρκεια της μεταθανάτιας αστυνομικής έρευνας.

Η ευρηματικότητα και το χιούμορ του συγγραφικού διδύμου, η αιχμηρή ευστοχία της παρωδίας τους συναντιούνται με τα αντίστοιχα χαρακτηριστικά της σκηνοθετικής μεθόδου του πολυμήχανου Μάριου Κακουλλή. Οι τρεις τους συνεργάστηκαν με αξιόλογα αποτελέσματα στο « Ένα αλμπούμ ιστορίες» του Αντώνη Γεωργίου. Η επινοητικότητα του σκηνοθέτη σ' ό,τι αφορά τα υποκριτικά στολίδια της παράστασης είναι... ακράτητη, στα όρια της αχαλίνωτης! Μάλλον έγιναν δεκτές και οι εισηγήσεις των πέντε ηθοποιών, επειδή στον χώρο της δράσης συνέβαιναν, άλλαζαν, κινούνταν τόσα πολλά που οι ζαλισμένοι θεατές δεν ήξεραν πού να πρωτοκοιτάξουν. Όλα ήταν γενναιόδωρα, ακόμα και σπάταλα, επενδυμένα σ' αυτή την κοχλάζουσα παράσταση. Οι διαιρέσεις και οι μεταμορφώσεις του σκηνικού χώρου ήταν εφευρετικές. Η ζωντανή μουσική και το τραγούδι από τη Χριστίνα Αργύρη ξέφευγε κάπως από το ύφος της παρωδίας αλλά σαφώς εμπλούτιζε το σύνολο.

Οι Τζωρτζίνα Τάτση, Πολυξένη Σάββα, Πάνος Μακρής, Βασίλης Χαραλάμπους δεν έπαιζαν μόνο πολλαπλούς ρόλους, σημαδεύοντας την κάθε μορφή με χαρακτηριστικές κινήσεις και εντυπωσιάζοντας με την καθαρότητα και τη σβελτάδα, αλλά και διέκριναν την αισθητική τους σε κωμωδία, σε παρωδία της αισθητικής του επιλεγμένου είδους και σε κοινωνική σάτιρα. Σε μικρά στιγμιότυπα ή σε μεγάλα σόλο, η τετράδα ήταν εντυπωσιακή. Ο Παναγιώτης Κυριάκου ανακαλούσε το φάντασμα του Χάμφρι Μπόγκαρτ στον ρόλο του ντετέκτιβ.

Η ποσότητα και η ποικιλία που χαρακτηρίζουν τη θεατρική μας πραγματικότητα τα τελευταία χρόνια δίνουν στους θεατές τη δυνατότητα να διαφοροποιούν τα κριτήριά τους, να εκτιμούν τη μια παραγωγή για τον κοινωνικό προβληματισμό της και την καλλιτεχνική πειθώ που διαθέτει, την άλλη για το βάθος της σκηνοθετικής σκέψης, την επόμενη για το συναρπαστικό θεατρικό παιχνίδι, και -απενοχοποιημένα- για την αμιγή ψυχαγωγία.

Νόνα Μολέσκη